DOMSTOLENS DOM

14. juli 1994 *

I sag C-385/92,

Den Hellenske Republik ved assisterende juridisk konsulent Fokion Georgakopoulos, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Græske Ambassade, 117, Val Ste. Croix,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Xenophon A. Yataganas, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: græsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2294/92 af 31. juli 1992 om gennemførelsesbestemmelser til støtteordningen for producenter af oliefrø som omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 (EFT L 221, s. 22),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini (refererende dommer) og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 18. januar 1994 af Den Hellenske Republik og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. marts 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. oktober 1992 har Den Hellenske Republik i medfør af EØF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2294/92 af 31. juli 1992 om gennemførelsesbestemmelser til støtteordningen for producenter af oliefrø som omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 (EFT L 221, s. 22).

2 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder (EFT L 181, s. 12, herefter benævnt »grundforordningen«) blev der indført en ordning for ydelse af godtgørelse til producenter inden for kornsektoren, som fremstiller proteinholdige frø og oliefrø, herunder sojabønner.

3 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 5, skal »godtgørelsen ydes under: a) en 'generel ordning', som alle producenter kan tilslutte sig, eller b) en 'forenklet ordning', som mindre producenter kan tilslutte sig.« De mindre producenter, som er defineret i artikel 8, stk. 2, kan enten vælge den generelle ordning eller den forenklede ordning.

4 Ifølge artikel 2, stk. 5, er de producenter, som ansøger om godtgørelsen efter den generelle ordning, mod udbetaling af denne, forpligtet til at udtage en del af arealet på deres bedrift af produktionen. Ifølge artikel 8, stk. 3, stilles der ikke noget krav om jordudtagning efter den forenklede ordning, men godtgørelsen skal udbetales efter de samme satser, som gælder for korn, uanset hvilke afgrøder der anvendes.

Som det fremgår af artikel 4 og 5, er godtgørelsen for korn væsentligt lavere end for oliefrø.

5 Betingelserne for udbetaling af godtgørelsen er indeholdt i grundforordningens artikel 10, stk. 1 og 2, som lyder således:

»1. Godtgørelserne for korn og proteinafgrøder og godtgørelsen for jordudtagningsforpligtelsen udbetales efter høst i perioden 16. oktober — 31. december.

2. For at opnå ret til godtgørelsen skal producenten senest den 15. maj forud for den pågældende høst:

— have sået frøene

— have indgivet en ansøgning.«

6 Førnævnte forordning nr. 2294/92, som er udstedt i medfør af grundforordningen (herefter benævnt »gennemførelsesforordningen«), og som gælder fra produktionsåret 1993/1994, bestemmer i artikel 2, stk. 1, følgende:

»1. Godtgørelse som fastsat i artikel 5, stk. 1, og artikel 5, stk. 2, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 1765/92 ydes udelukkende for arealer med olieafgrøder:

...

b) der falder ind under den generelle ordning i artikel 2, stk. 5, litra a), i forordning (EØF) nr. 1765/92

c) for hvilke der er indgivet ansøgning med dyrkningsplan til den kompetente myndighed inden den dato, som medlemsstaten har fastsat for den pågældende slags frø og den pågældende produktionsregion, og som ikke kan ligge senere end den i bilag I angivne frist

d) som senest på dette tidspunkt er helt tilsået med raps-, rybs- og solsikkefrø eller sojabønner...

...«

Ifølge bilag I, hvortil der henvises i denne bestemmelse, er den omhandlede frist fastsat til den »15. maj forud for produktionsåret«.

7 Gennemførelsesforordningens artikel 4 bestemmer derefter:

»En dyrket mark kan kun indgå i én ansøgning om godtgørelse, som fastsat i forordning (EØF) nr. 1765/92, for samme produktionsår.«

8 Det fremgår af sagens akter, at sojabønner kan dyrkes i to former for afgrøder, en såkaldt hovedafgrøde og en såkaldt mellemafgrøde, som enten ligger forud for eller efter hovedafgrøden.

9 Den sagsøgende regering har anført, at den bedste periode for dyrkning af sojabønner i Den Hellenske Republik ligger mellem den 20. april og den 15. juli, og at de mindre producenter normalt først sår sojabønner i mellemafgrøden efter den 15. maj. På grund af den frist for såningen, som ved gennemførelsesforordningens artikel 2, stk. 1, er fastsat til den 15. maj, udelukkes de mindre producenter praktisk talt fra at få udbetalt godtgørelse til deres mellemafgrøder.

10 Af denne grund har den hellenske regering nedlagt påstand om annullation af gennemførelsesforordningen. Til støtte herfor har regeringen fremført seks anbringender, hvoraf de første fem er, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten, forbuddet mod forskelsbehandling, traktatens artikel 39, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt princippet om fællesskabspræferencen. Det sjette anbringende er, at Kommissionen ikke havde kompetence til at udstede gennemførelsesforordningens artikel 4.

De fem første anbringender

11 Vedrørende de fem første anbringender bemærkes, at de på alle punkter er identiske med de anbringender, som den hellenske regering har gjort gældende i en parallel sag til støtte for sin påstand om annullation af grundforordningen, og som Domstolen har forkastet ved dom af 14. juli 1994, Grækenland mod Rådet (sag C-353/92, Sml. I, s. 3411).

12 Selv om gennemførelsesforordningens artikel 2, stk. 1, som denne sag omhandler, og grundforordningens artikel 10, stk. 2, som den anden dom omhandlede, har et

forskelligt anvendelsesområde, er godtgørelsens udbetaling efter begge bestemmelser betinget af, at producenten har foretaget såningen og indgivet sin ansøgning inden den 15. maj i det pågældende år. Den eneste forskel er, at grundforordningens artikel 10, stk. 2, vedrører de mindre sojaproducenter, som har valgt at få udbetalt godtgørelsen efter den forenklede ordning, mens gennemførelsesforordningens artikel 2, stk. 1, vedrører de mindre producenter, som har valgt den generelle ordning.

13 Fristen pr. 15. maj har naturligvis samme virkninger og indebærer samme forpligtelser såvel for de mindre sojaproducenter, der har ansøgt om godtgørelse efter den generelle ordning, som for dem, der har indgivet ansøgning i henhold til den forenklede ordning.

14 Under disse forhold må den hellenske regerings fem første anbringender forkastes af de samme grunde, som er anført i præmis 16-51 i førnævnte dom, Grækenland mod Rådet. Da disse anbringender er ubegrundede, for så vidt de vedrører grundforordningen, må de også forkastes, for så vidt de vedrører gennemførelsesforordningen.

Sjette anbringende vedrørende Kommissionens inkompetence

15 Den hellenske regering har anført, at Kommissionen har overskredet sine gennemførelsesbeføjelser ved at udstede gennemførelsesforordningens artikel 4, hvorefter producenter kun kan indgive én ansøgning for samme produktionsår. Efter regeringens opfattelse har denne bestemmelse ikke hjemmel i grundforordningen og er derfor ugyldig.

16 Hertil bemærkes, at bestemmelserne i grundforordningen, hvorefter såningen af jorderne og indgivelsen af ansøgningen skal ske inden for en bestemt frist for at opnå udbetaling af godtgørelse, er baseret på et i forordningen underforstået prin-

cip om, at godtgørelsen udbetales for samme areal og samme produktionsår. Det hedder herom i den syttende betragtning til forordningen: »Godtgørelserne bør udbetales én gang om året for et bestemt areal...«

17 Da gennemførelsesforordningens artikel 4, som er omtvistet i denne sag, blot præciserer rækkevidden af dette princip for producenter af oliefrø, som dyrker arealer inden for rammerne af den generelle ordning, må det lægges til grund, at Kommissionen var kompetent til at udstede denne bestemmelse.

18 Også dette anbringende er derfor ubegrundet.

19 Da ingen af de anbringender, som den hellenske regering har fremført, er taget til følge, må Kommissionen i det hele frifindes.

Sagens omkostninger

20 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Den Hellenske Republik har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Due Mancini Edward

Kakouris Joliet Schockweiler

Rodríguez Iglesias Kapteyn Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1994.

R. Grass O. Due

Justitssekretær Præsident